

Adrian Năstase, *Reprezentarea României la Uniunea Europeană în contextul reglementărilor interne și europene*, București, Monitorul Oficial R.A., 2013

Lansată la 16 martie 2013 și elaborată, după cum mărturisește însuși autorul¹, în circumstanțe speciale, lucrarea reprezintă reflecția unui spirit care nu a încetat niciodată să pledeze pentru reconstrucția politicii externe românești și pentru un rol distinct pe care România trebuie să și-l asume în lumea contemporană.

Volumul reprezintă rezultatul unei analize interdisciplinare, pe baza unor cercetări de drept constituțional intern, drept internațional și drept european. Pentru un public mai puțin familiarizat cu aceste noțiuni, ea poate părea destul de tehnică. Lectura ei dezvăluie, însă, mai mult decât o simplă introducere în sistemul constituțional românesc actual sau o descriere a mecanismelor juridice care reglementează funcționarea Uniunii Europene.

Structural, autorul abordează câteva teme principale. În primul rând, ni se propune o analiză aprofundată în legătură cu **atributele statului, ca subiect de drept, în materie de suveranitate și politică externă, sub aspect politico-social și juridic**. Cu referire strict la relația dintre suveranitatea națională și procesul integrării europene, autorul consideră că, în condițiile unei suveranități juridice partajate, exercitate împreună cu celelalte state comunitare, accentul trebuie pus pe modul pro-activ și substanțial în care România trebuie să-și promoveze interesele, și mai puțin pe dezbateră în legătură cu reprezentarea națională la reuniunile Uniunii Europene.

¹ Adrian Năstase a fost ministru al Afacerilor Externe în perioada 1990–1992, președintele Camerei Deputaților în perioada 1992–1996, prim-ministru în perioada 2000–2004.

Urmează o **radiografie a sistemului constituțional românesc, cu accent pe instituția Președintelui și a Primului-ministru**, și pe relația dintre ele într-un context politic distinct, acela în care cele două aparțin nu numai unor forțe politice diferite, dar și oponente (ceea ce, în mod curent, este denumit ca reprezentând coabitarea). Autorul notează că, în regimul semiprezidențial din România, „tensiunile și conflictele de natură politică și constituțională între legislativ și executiv sau între președinte și prim-ministru se pot datora unei împărțiri ambigue a puterii între cele trei instituții” și că este nevoie de o clarificare a atribuțiilor fiecăreia, deși admite că există situații în care anumiți factori exteriori sistemului constituțional – cum ar fi personalitatea oamenilor politici, clivajele din societate, majoritățile parlamentare volatile sau gradul de fragmentare al partidelor politice – pot influența o anumită practică politică.

De asemenea, sunt prezentate **relațiile României cu Uniunea Europeană**, atât din punct de vedere istoric, cât și al normelor de drept internațional și european aplicabile diferitelor instituții naționale (Parlament, Guvern, Președinție). În opinia autorului, „devine tot mai important de analizat raportul între ordinea juridică a UE și ordinea juridică națională” mai ales în condițiile consacrării preeminenței dreptului internațional asupra dreptului intern.

În final, autorul analizează **perspectivele procesului de integrare europeană** și avansează unele **soluții** pentru eliminarea unor limitări și condiționări ale sistemului constituțional actual și pentru o reechilibrare funcțională a raporturilor între puterile statului în conformitate cu actualul statut al României de membru al Uniunii Europene. Astfel, el consideră că „o consolidare a instituțiilor în cadrul procesului de democratizare reprezintă elementul esențial al stabilității și eficienței unui sistem de guvernare”, mai ales în condițiile unei „guvernări partajate”.

Mihaela Drăghici